

VANDAAG IS HET ANDERS

Als ik mijn ogen dichtdoe, lukt het 't best. Dan vloeit alles samen. De geur van wierook en waskaarsen. De hoge, ijle stemmen, van mij en van de andere koorknapen. En het galmen. Je hóórt gewoon de hoogte van de gewelven. Ik houd zoveel van deze kerk. Ik ben zelfs vernoemd naar Martinus, de beschermheilige van deze Dom. Mijn roepnaam is Maarten. Toen vader me vertelde dat ik bij het koor mocht, ging voor mij een droom in vervulling. Hier zingen, in de grote kathedraal? Dat is voor de meeste jongens onbereikbaar.

We moeten best vaak zingen. Het leukst zijn de missen op de grote feestdagen, als het schip propvol mensen staat. Ik ken er een heleboel, vooral kinderen uit de buurt natuurlijk. Zij vervelen zich vaak, zeker bij de preek van de bisschop. Dat kan ik me heel goed voorstellen, al sta ik er nu zelf niet meer naast. Maar door te zingen kan ik het wel léuker voor ze maken. Het klinkt écht mooi, je moet je laten meevoeren, dan ga je gewoon een beetje zwéven. Dan voel je je koude voeten ook niet meer zo. Want die heb je hier altijd.

De liederen voor de feesten, Pasen of Pinksteren of Kerstmis, zijn allemaal anders. Die moeten we echt goed oefenen. Soms lijkt het wel of ik hier wóón, zo vaak repeteren we. We zingen ook bij de koorgebeden op de vaste uren van de dag; dan zijn mijn vrienden naar de Latijnse school. Áls er mensen in de kerk zijn, zien we ze niet, omdat het koor dicht is. Daar staan we met zestien koorknapen rond de lessenaars, en de twee beroepszangers natuurlijk. De priesters komen er bidden, wel zeven keer per dag. Dat is veel hoor, en het duurt ook zo lang. Dan helpt het als ik rondkijk. Ik zie maar een klein stukje van die enórm kerk, maar dat is meer dan genoeg!

In het hoorkoor, dat is écht het heiligst, staan twee kisten van goud en edelstenen. Daar zitten restjes in van Pontianus en Agnes. Zij verdienen allebei zo'n plek, want het zijn belangrijke heiligen. En het grafmonument met het beeld van bisschop Joris, die is nog niet zo lang geleden doodgegaan. Erboven een boog in goud en zwart, met vogels en bloemenmanden versierd. De lange brief die Joris achterliet, is in het steen gebeiteld: de priesters moeten op zijn kosten voor hem bidden, elke eerste donderdag van de maand.

En dat is nog niet alles! Bij de altaren met hun kleurige schilderijen, wel twintig, dragen de priesters missen op voor mensen die dood zijn. Tegen de pilaren van het koor staan beelden, zo groot als mijn vader. Dat zijn de leerlingen van Christus, die iedereen over zijn geloof hebben verteld. Hij en zijn moeder Maria zijn er zelf ook bij. Ze zien er zó echt uit, je voelt je half in de hemel als je ertussen staat. Op de pilaren zijn tapijten met goud geschilderd, die zijn óók net echt. Het is hier allemáál prachtig versierd! De

kandelaars, de miskelken, de schaaltes en al die brandende kaarsen, dat schittert je gewoon tegemoet. In deze wereld van licht en goud en rood, bij al die mensen die met mij voor dit huis van God zorgen; hier voel ik me altijd veilig.

Maar vandaag is het anders. Toen ik hierheen ging, was het zó onrustig op straat, en gisteren ook al, en eergisteren. Dat komt door de hervormers, zegt vader.

Wist je het niet? Van de hervormers? Mijn vader zegt dat het allemaal goddelozen zijn. Ze vinden dat wij, de katholieken, een vals geloof hebben. Dat we alleen maar bezig zijn met kostbare pracht en praal. De Bijbel is genoeg, zeggen ze, en onze heiligenbeelden met hun lieve gezichten, die mógen niet meer. De hervormers hebben bij de burgemeester twee van onze kerken opgeëist, waar ze hun diensten willen gaan houden. Alle mooie spullen die erin staan, moeten weg. Ze willen ze stukmaken, de beelden kapotslaan! Verschrikkelijk! Ik zag vanmorgen al een heleboel van die mensen op het Mariakerkhof staan, mannen, vrouwen, oud, jong. Stel je voor dat ze ook hierheen komen!

Ik probeer me wel te concentreren, maar het lukt niet zo erg. Tussen de gezangen door hoor ik zelfs het lawaai van buiten. Mensen schreeuwen en er komen hollende voetstappen voorbij. Gelukkig zijn we zo klaar, dan ga ik vlug naar de toren om te kijken.

Pfff, nog één gebed, dan kunnen we eindelijk weg. Na het groeten glijp ik de kooromgang in. Snel naar voren nu, naar de toren. Of wacht, nog éven kijken bij de kapel van bisschop Jan. Daar zeg ik het lammetje van Agnes altijd even gedag, dat brengt geluk. Dag lammetje! Hopelijk overkomt jou niks... En nu rennen, anders kom ik de andere jongens weer tegen. Thomas, de torenwachter, laat me er wel in, maar zeker niet met die hele groep!

Door het kantoor van de bisschop, die is er toch nooit, de deur door, de trap op. Even kloppen bij Thomas. Die is er, wat een opluchting. Hij pakt de sleutel en komt meteen achter me aan, hij is al net zo nieuwsgierig als ik. Samen lopen we over de buitengalerij en daar hoor je het geschreeuw pas goed. Ze zingen ook iets, een vreemd lied dat ik niet ken. Dan de torentrap, 318 treden in het rond, met dat stomme lange koorkleed aan, daar had ik even niet aan gedacht. Ik stap op de zoom en val bijna. Optillen die rok en doorgaan. Eindelijk, daar is de torenomgang. Samen gluren Thomas en ik over de rand. Ik hijg, mijn hart bonkt als een gek. Ja, kijk, daar gaan ze, beneden, gillend en schreeuwend. Wat gaan ze doen? Komen ze de Dom binnen? Nee, gelukkig, ze slaan af. Maar waar naartoe? O mijn God, ze gaan naar de Buurkerk! Daar gaan vader en moeder \ 's zondags heen. Hoe zal dit aflopen?

Dit verhaal maakt deel uit van het project 'Neem je mij Dom?'. Samenstelling Toerisme Utrecht en Citypastoraat Domkerk, m.m.v. Stichting Utrechts Museum Kwartier Tekst Marie Baarspul Ontwerp HaasDesign.nl

